

A teremtés öröme

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Mózes első könyve első fejezete az elsőtől a negyedik, valamint a 26.-tól a 31. verseiben a következőképpen. „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. Akkor ezt mondta Isten: *Legyen világosság!* És *lett* világosság. Láta Isten, hogy a világosság *jó*, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől. – Akkor ezt mondta Isten: *Alkossunk* embert a *képmásunkra*, hozzánk hasonlóvá: *uralkodjék* a tenger halain, az ég madarain, a jöszágokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik. Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. Azután *megáldotta* őket Isten, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen! Majd ezt mondta Isten: Nektek adok minden maghozó növényt az egész föld színén, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: legyen mindez a ti eledeletek! Minden földi állatnak, az ég minden madarának és minden földi csúszómászonak pedig, amelyben élet van, eledelül adok minden zöld növényt. És úgy történt. És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, *igen jó.*” -- Urunk, kérjük, hogy mutasd meg nekünk a teremtés örömét. Érezhessük meg azt az örömet, ahogyan Te nézel a teremtett világra, és élhessük meg a Te gondviselő szeretetedet a mindennapjainkban. Kérjük, hogy adj Urunk nekünk, a „teremtés koronáinak” olyan alázatot, mint amilyen Isten Fiaként tebenned volt. Gyúljon világosság a mi szívünkben, hogy félragyoghasson előttünk Isten dicsőségének ismerete a Krisztus arcán. Ámen.

Átéltük-e már a teremtés örömét? Itt vág közbe Berci: „*Hát már hogyan élhettük volna át? Hát ki az, aki eget és földet teremtett közülünk?*” Kedves Berci! Teljesen igazad van. Semelyikünk nem teremtett sem eget, sem földet (és ha belegondolunk ebbe, akkor ez mekkora szerencse...). DE: a teremtés öröme nem *külső* öröm, azaz: olyan öröm, amely a teremtésben magában nem látszik, hanem *belső* öröm is. Ültünk-e már olyan helyen, ahonnan gyönyörű volt a kilátás? Megérezztük-e már azt, hogy milyen gyönyörű tud lenni a tágasság? Megérezztük-e már azt, hogy milyen gyönyörű tud lenni a végtelen tér? Akkor, ha tudjuk, hogy nem vagyunk a végtelen térben egyedül, és akkor, ha tudjuk azt is, hogy Isten végtelen tere a szeretet tere?

Hadd mondjak a teremtés örömeire néhány példát. 12 éve kaptam egy lehetőséget, hogy egy hónapot Bellagio-ban töltsék el. Annyi dolgom volt akkoriban, hogy – *bevallom* – nem is néztem meg, hogy pontosan hova is megyek. Beültem a milánói reptéren a taxiba, amelyik odavitt. Egyszer csak látok egy gyönyörű dombot a tópart kellős közepén. A tetején egy gyönyörű palota. „*Hát... Oda járnak a milliárdosok...*” – gondoltam magamban lemondóan. Aztán a taxi egyszer csak bekanyarodik, és felmegy a palota elé. „*Uram, megérkeztünk!*” Elállt a szavam... Amikor bementem a szobámba, amely XVIII. századi, de tökéletesen kényelmes, bútorokkal volt berendezve, és elém tárult a *saját* ablakomból a kiáltás, elakadt a lélegzetem. „*Úristen! Tényleg létezik ilyen látvány? És tényleg ebben a szobában fogok én lakni egy hónapon át?*” Tényleg. Vagy Manresa Barcelona mellett, ahol Szent Ignác elmélkedett. Vagy a pekingi nyári palota tavának bármely része. Vagy egy japán kert. De nem kell ám ilyen különleges helyekre menni a teremtés örömének a megérzéshez! Tökéletesen ugyanilyen érzés, ha sétálok a kutyámmal a lakásom előtti parkban, és meglátok egy fát. Azt a fát, amelyet minden nap látok. De most ott áll Isten. És megmutat a saját öröméből valamit – történetesen abban a fában. Ilyen érzésünk bárhol lehet. Mert Isten öröme mindenütt ott van.

A teremtés története pontosan ugyanolyan, mint a teremtés öröme. Nem a teremtés módjáról mondd el nekünk valamit, hanem Istenről. Azaz: a teremtés történetén *nem* gondolkodni kell, vagy összhangba hozni a tudomány mai állásával. A teremtés története *azért* van, hogy *átéljük* a teremtésben is Isten végtelen *nagyságát* és *örömét*. Ahogyan az „Úr csodásan működik” énekük mondja: „Ki kételkedőn kutatja őt, Annak választ nem ad, De a hívő előtt az Úr Megfejtí önmagát.”

A teremtés történetének a szövegét a babiloni fogság alatt véglegesítették. Ezért is érthető, hogy a részleteket tekintve a babiloni hitvilággal vitázó képet alakítottak ki. A babiloni teremtésmítoszban a káosz istenét, Tiamatot, Marduk, a napisten hosszú harc után győzi le. A teremtés történetében Isten *nem harcol* a káosszal, azaz a kietlenséggel és a pusztával, a tohu-va-bohu-val, hanem *parancsol neki*. Isten nem a nap istene, mert a napot Isten *teremti meg*. Isten még a világosságot is a nap előtt teremtette meg. Isten *nem* valamilyen alapanyagból formál, mint az egyiptomi teremtésmítoszok fazekasa, hanem *semmiből teremt* (2Makk 7,28). Az Ószövetség a szóhasználatával is azt tanúsítja, hogy **teremteni senki más nem tud, csak Isten.**

Isten azonban a teremtésben nincs egyedül. Hallottuk az előbb: Isten Lelke lebegett a vizek fölött. Azaz a Szentlélek Istennel van a teremtés során. Hallottuk az oltár előtt felolvasott igében: "Krisztusban teremtetett minden a mennyen és a földön, ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn" (Kol 1,16-17). Azaz **a Szentháromság egésze együtt van már a teremtés során is.** Azaz: amikor Isten azt mondja: „*Alkossunk embert!*” – akkor nem fejedelmi többesben noszogatója magát... A többes szám is a Szentháromság jelenlétére utal.

„**Alkossunk embert a saját képmásunkra**” – mondta Isten. És itt a képmásunk többes számában is benne van Jézus és a Szentlélek is. Ezt a mondatot igen sokféle módon lehet érteni (*és félreérteni...*). Jelenthet akár olyasmit is, hogy az ember félisten. Átmenet a teremtés és Isten között. Sőt. Nem is csak átmenet az ember, hanem **egyforma** az Istennel. Sőt. Az ember **egyenrangú** Istennel. Ezek olyan nézőpontok, amelyek nagy elhagyatottságunkban képesek ugyan felemelni minket, de feleslegessé teszik a hitet, hiszen egy ilyen nézőpont szerint az istenképűséget az ember örökölte és birtokolja. Ez azonban nem igaz. Jobb választ kapunk akkor, ha azt kérdezzük meg az Istenképmás kapcsán, hogy: „Kicsoda az ember – Istenhez viszonyítva?” Az ember Isten által megszólított lény. Az ember Isten Szentlelkét megkapott lény. Az ember Isten egyszülött Fiához hasonló lény. Az ember Istennek szövetségre alkalmas társa, Isten gyermeke, Krisztus barátja (Jn 15,14). **Mikor? Akkor, ha hisz! Ne képzeljük azt, hogy hit nélkül is Krisztusképűek vagyunk, mert nem vagyunk. Ha nincs viszonyulásunk Istenhez, mert megtagadtuk Istent, akkor az Istenhez való viszonyulásunkat leíró összes kép azonnal szétfoszlik, eltűnik, okafogyottá válik.** Kedves Testvéreim! Ha Isten *nélkül* akarunk önállóak lenni, akkor az ember-ségünket is elvesztjük!

Az Istenképűség azonban jelent még valami nagyon fontosat. Azt, hogy minden egyes emberben ott van a Teljesség. Lehet, hogy rejtetten; lehet, hogy megtagadottan, de emberléte levakarhatatlan lényegeként. És ez nemcsak rád igaz, kedves testvérem, vagy rám. Ez a buszon mellettünk utazó, a mobiljába ordibáló, büdös, lökdösődő emberre is igaz, akitől messze húzódnánk – ha engedné a pokoli tömeg. Benne is ott van a Teljesség. Benne is.

Az istenképűség helyes értelmezéséből következik az uralkodás helyes értelmezése is. Az uralkodás az eredeti héberben rajta lépkedés. Nem mindegy azonban, hogy hogyan lépkedünk. Mindent eltaposva (egy lépés, reccs: egy csiga; újabb lépés, reccs: még egy csiga...), vagy óvatosan. Az ember *nem* ura és nem parancsolója a természetnek. Az úr és a parancsoló *változatlanul* és *mindig csak Isten* marad. Még Jézus is az Atya akaratának volt engedelmes mindhalálig, mégpedig: a kereszthalálig. Mi a természetet megőrzésre és gondozásra kaptuk. Ahogyan a második fejezet megfogalmazza: „Fogta tehát az Úristen az embert és elhelyezte az Éden kertjében, hogy művelje és őrizze azt” (1Móz 2,13).

Isten miután megteremtette az embert, megáldja őt. Át tudjuk ezt érezni kellően, kedves testvéreim? *Áldottak vagyunk.* A teremtéstől fogva. Akkor is, ha pocsék napunk van. Akkor is, ha bántottak. Akkor is, ha perben és haragban állunk Istennel. Akkor is megáld minket. Mert Isten nem az időben él. A teremtés után adott áldása *örök*. Ma is megújul minden egyes percben mindannyiunkon.

Átérezzük-e már, hogy hány és hány okunk van arra, hogy örvendezzünk az öröm vasárnapján? Átérezzük-e már Isten örömét, amikor a teremtés végén azt mondta: „nagyon jó”? Kedves Testvéreim! „Adjatok hálát Istennek, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesülhessetek. Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata” (Kol 1,1-2). "Isten ugyanis, aki ezt mondta: 'Sötétségből világosság ragyogjon fel' ő gyűjtött világosságot a szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete a Krisztus arcán” (2Kor 4,6). Dicsőítsük Istent mindezen örömért, az *örök élet* öröméért. Örvendezz Istennek, egész föld, énekeljétek neve dicsőségét! Ámen.